

Ester Viktória Ziffová

Ich prvá, no dúfam, že nie posledná (Deti sú všade rovnaké)

Od domčeku k domčeku. Prechádzala som sa po tábore a zastavovala sa takmer všade, aspoň na pár slov. Po pár hodinách som už bola veľmi vyčerpaná, nemilosrdné ghanské slnko mi dalo zabrat' a ja som len dúfala, že nikto nezbadá, že mám úpal. Nechcela som, aby si niekto myslel, že ho nepočúvam, alebo že ma to („to“ čítaj ako: vojna, smrť, smútok, útek...) nezaujíma.

Podlamovali sa mi kolená, vtedy som sa definitívne rozhodla, že sa idem napit' vody a na pár minút si oddýchnuť. Slaboška. Bola som na seba tak veľmi nahnevaná. Keď som sa vrátila späť, videla som tri malé dievčatká, ktoré sa rútili z kopca. Priamo za mnou.

Exkluzívny doprovod

Začali ma objímať. Hádali sa, ktorá ma bude držať za ruku. Po chvíľke som sa musela ospravedlniť žene, s ktorou som sa vtedy rozprávala. Sľúbila som jej, že keď zistím čo potrebujú tieto dievčatká vrátim sa. Všimla som si, že majú školské tašky. „Prečo nie ste v škole?“ Vysmiate len mykli plecami. Nemožné, dievčatká sa odo mňa nechceli odlepiť, pohli sa až keď som sľúbila, že ich osobne zavediem do školy. Nechápala som, prečo im na tom tak veľmi záleží.

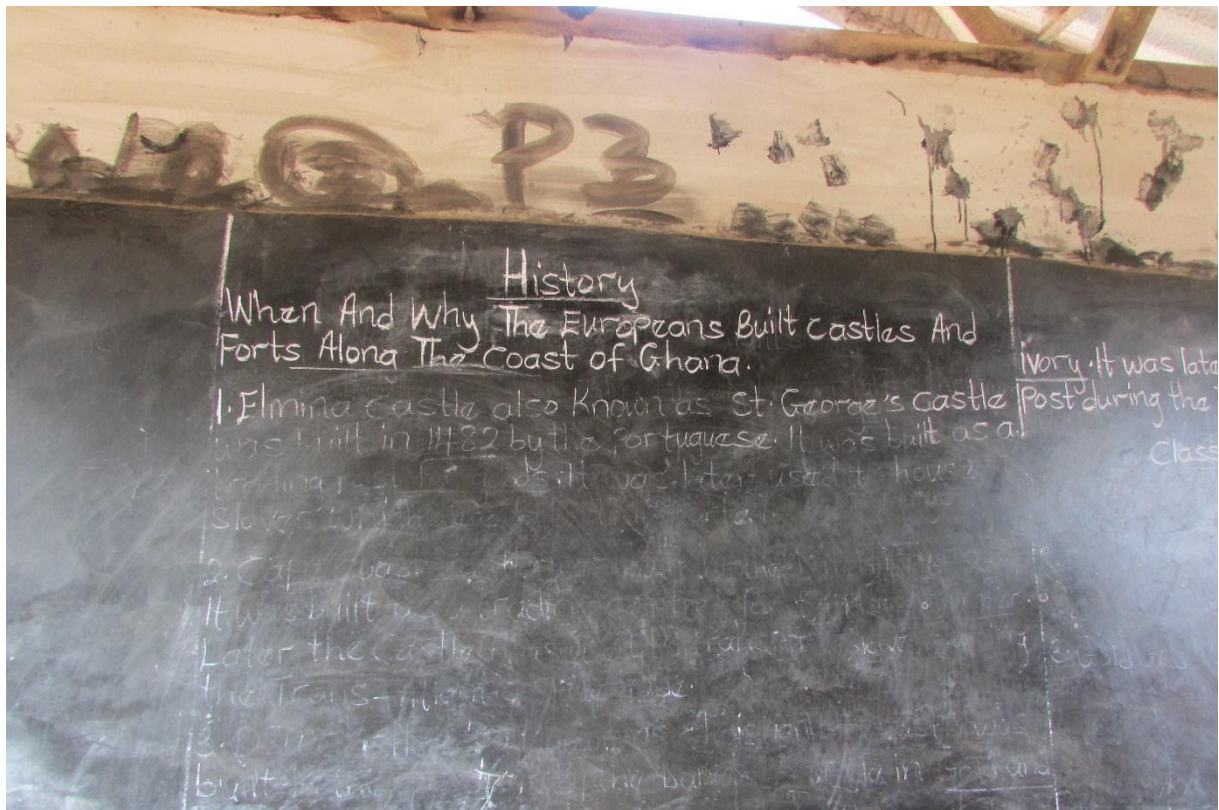
Deti sú všade len deti

Nebola som pripravená na to, čo, prišlo keď som sa ocitla pred školou, a nečakala by som to ani teraz. Desiatky detí, ktoré si užívali prestávku sa rozbehli ku mne. Bola som v strede obrovského davu, ako keď hollywoodska celebrita vychádza z hotela, no stále som to bola len ja. Každý sa ma chcel dotknúť a tí „šťastlivci“, ktorí sa ku mne dostali dostatočne blízko, sa mohli chytiť aj mojich vlasov. Bola som, a už aj navždy budem, prvá biela osoba, ktorú títo školáci videli. A oni zas boli prvé černošské deti, ktoré som videla. Nevie, kto sa z toho tešil viac. Pýtala som sa ich na školu, ukázali mi triedu a zahráli sme si naháňačku. Vedela som čo robiť, pretože deti, sú všade len deti.

My, vy a vlastne tí istí

Neskôr mi to prišlo ľúto. Niektoré deti totiž nikdy nestretnú bieleho človeka. Ani v dospelosti. A platí to aj opačne. Väčšina Slovákov sa nikdy nestretne s niekým, kto má odlišnú farbu pleti a to aj napriek tomu, že všetci žijeme na jednej spoločnej planéte. Osobitnú kategóriu predstavujú tí, ktorí sa s nikým (často len vizuálne) odlišným nestretnú, no napriek tomu si už vytvorili názor. Ktovie, aké by to bolo, ak by neboli títo malí detsky čistí človečikovia a mali by voči mne predsudky. Také, aké máme „my“ o „nich“.

Šialené však? Život je jednoducho prikrátky na to, aby sme sa nezaujímali o ľudí z iných krajín, kultúr, etník. O ich zvyky, život, spôsoby. Ak nemáte žiadneho priateľa, ktorý je akýmkoľvek spôsobom od vás odlišný, prichádzate o veľa. Verte mi, je to naozaj skvelý pocit.

Fotka školskej tabule, ktorá sa nachádzala v utečeneckom tábore. Deti na hodine dejepisu preberajú tému: „Kedy a prečo Európania stavali zámky a pevnosti pozdĺž ghanského pobrežia,“ Hrad Elmina (prvý menovaný) postavili Portugalčania aby mali kde väzniť Ghančanov, ktorých následne vyvážali do Európy a „používali“ ako otrokov.